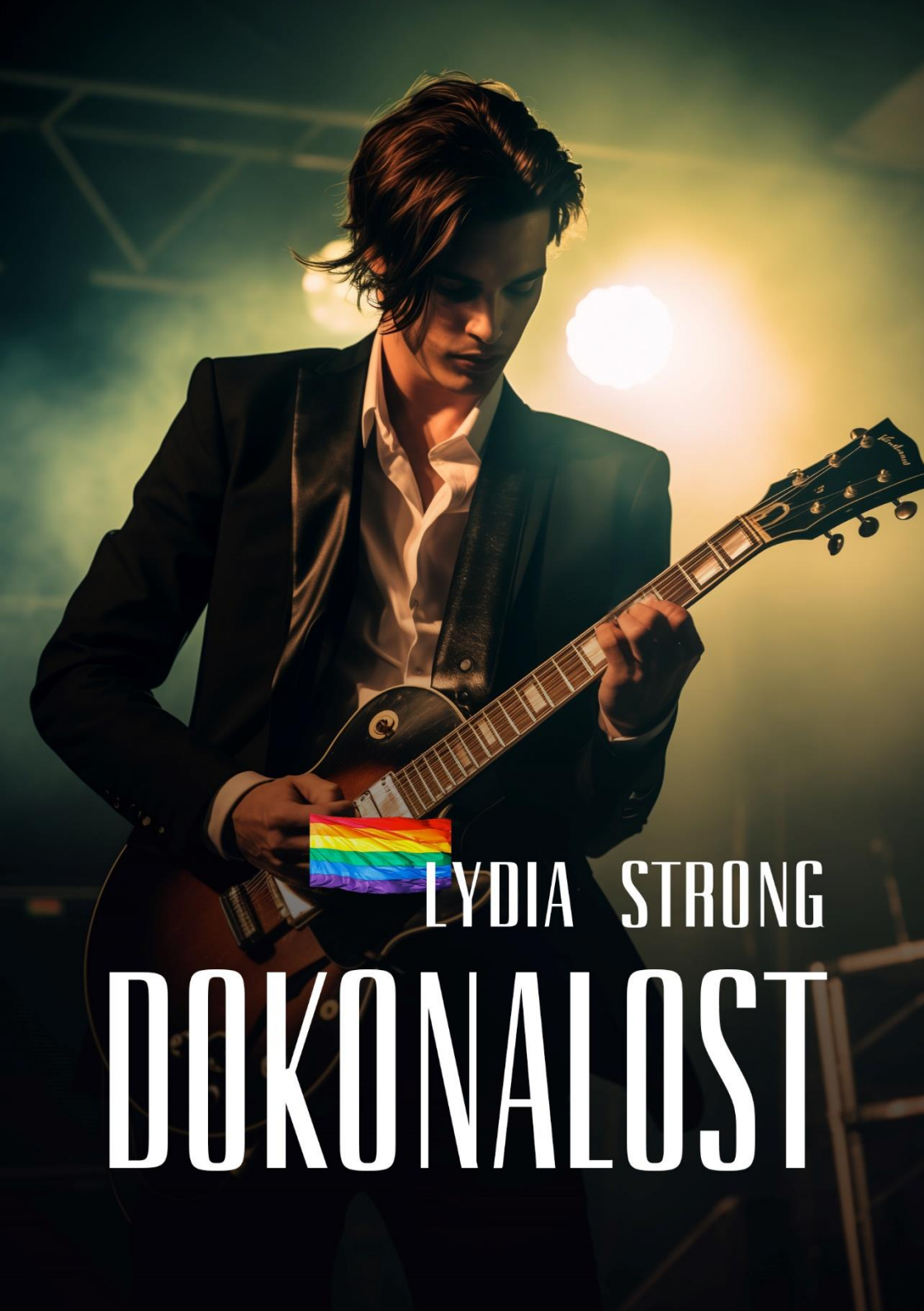

LYDIA STRONG

DOKONALOST

DOKONALOST

Lydia Strong

Prolog

Je krásnej, chytřej, úspěšnej. A je to můj přítel. Jiní by za to dali všechno, co mají. Já ale šťastnej nejsem.

Cedric

„To myslíš vážně?“ vydechne Mel.

„Jo,“ přikývnu a snažím se nečervenat.

„Vždyť spolu chodíte tak dlouho!“

„Já vím.“ Tři měsíce. Tři dlouuuuhý měsíce!

„A to jste nedělali nic?!“

„Jen pár pus,“ přiznám zahanbeně.

„Byl tam aspoň jazyk?“

„Ne. Jen takový to d'obnutí na tvář nebo rty.“ A Joah se hned odtáhnul, i když jsem se chtěl prisát.

„Ale proč?!“ nechápe moje nejlepší kamarádka.

„Prý to nechce uspěchat. Chce mi dát čas. Říkal jsem mu, že ho nepotřebuju, že už jsem připravenej, ale on prý není.“ To, že jsem prakticky škemral a sápal se mu po zipu od kalhot, raději neřeknu. Bylo to tak ponižující!

„Takže není připravenej on?“

Pokrčím rameny.

„On je panic?“

„Nevím. Podle mě ne.“ Vždyť se na něj stačí podívat! Vypadá jako filmová hvězda, a navíc i hraje na kytaru v jedné úspěšné začínající kapele. Pořád nechápu, že chodí zrovna se mnou. Stalo se to před třemi měsíci, kdy ke mně přišel a zeptal se, jestli s ním půjdu do kina. Celou minutu jsem stál s pusou otevřenou a očima vykulenýma, než

jsem dokázal odpovědět. Od té doby spolu chodíme. I když... Moc často se nevidáme. Má toho hodně. Nejen, že za několik týdnů končí střední školu, ale i zkouší s kapelou a připravuje se na vysokou. Pokud se potkáme jednou týdně, je to moc. Píšeme si, ale to je spíš z mojí strany, protože on nestíhá.

„Tak proč to oddaluje?“ zavede mě zpět otázka Mel.

„Nevím.“

„Nemá náhodou potíže s erekcí?“

„Co?!“

„No víš, prostě mu nemusí stát.“

„Je mu osmnáct!“

„Tohle se může dít i v mladým věku,“ poučí mě. „Většinou se to dá dobře léčit. V tomhle věku. Ale musí jít k doktorovi.“

„Na tohle se ho nemůžu ptát!“

„Tak budeš bez sexu dál.“

„Díky za povzbuzení.“ S dalším povzdechem jí podám zbytek džusu, aby ho mohla dopít. Prázdnou krabici pak hodí do nedalekého koše. Trefí se a spokojeně se usměje.

„Měl by sis s ním promluvit.“

„To už jsem dělal. On ale pořád říká to samý. Ještě trochu času, ještě trochu času, ještě trochu času.“

„Čtvrt roku je dost!“

„Pro něj asi ne.“ Já ale nadržností lezu po stěnách. Tolik bych s ním chtěl spát. Nebo aspoň trochu postoupit. Pusy mi fakt nestačí.

„A co ty?“ rozhodnu se přejít k jinému tématu. „Nějakej novej objev?“

„Ne. Pořád se mi ale líbí Lisa z třetí C.“ Mel, Melisa, je přiznaná lesbička. Na rozdíl ode mě už vztah měla, ale po čtyřech měsících se holky rozešly. Od té doby je sama.

„A?“

„A už jsem ti říkala, že ta na holky není. Takže budu hledat dál. A ty se začni věnovat svému klukovi.“

„Já se snažím!“ Ale přijde mi, že jsem jedinej.

Já: Ahoj.

Já: Jak se máš?

Já: Uvidíme se dneska?

Joah: Ahoj.

Joah: Mám se dobře, ale dneska nemám čas.

Joah: Až budu mít volno, napíšu ti.

Joah: Dávej na sebe pozor J.

Já: Ty taky.

Jo, takhle vypadá konverzace dvou zamilovaných, ušklíbnu se.

„Cedricu?“

„Jo, mami?“

„Učíš se?“ zeptá se, když vejde do mého pokoje.

„Jo. Chtělas něco?“

„Ne. Jen jsem chtěla vědět, jestli jsi doma. Dnes si nikam nešel se svým přítelem?“

„Ne, neměl čas.“

„Aha.“

„Je v posledním ročníku a musí se učit na testy,“ obhájím ho hned.

„Neptal ses ho, kdy se přijde představit? Ráda bych ho viděla.“

„Vždyť jsem ti ukazoval naše fotky.“

„Ale to není ono.“

„Já se ho zeptám,“ slíbím a zamlčím, že jsem se ho už ptal, ale vždycky se nějak vymluvil.

Já: Už spíš?

Joah: Ještě ne.

Já: A co děláš?

Joah: Učím se.

Já: Já už jdu spát.

Joah: Dobrou noc.

Já: Tobě taky.

Cedric

Vystoupím ze školního autobusu a společně s ostatními se vydám do školy. Při tom se snažím splynout s davem. Nechci, aby si mě někdo všimnul. Kdo je ale dobře vidět, je Joah. Je na plakátech hned u vstupu do školy, na velké ceduli, na kterou se věší různé letáky nebo pozvánky. Výsadní postavení má tady ale plakát Joahovy skupiny. Nikdo si ho nedovolí strhnout nebo počmárat. Jednak proto, aby všichni věděli, že chodí na naši školu, jednak proto, že ta kapela je vážně populární. Nejen mezi děckama z naší školy a v našem městě, ale i v celém okrese. Několikrát byli i v televizi a jejich kanál na síti má statisíce shlédnutí. Všichni skupině předpovídají skvělou budoucnost. Asi je to díky tomu, jak usilovně trénují. Každý všední den. Každý všední den, zopakuju si pochmurně. Díky tomu ho vůbec nevidám. Na co je mít kluka, když spolu prakticky nejsme?

„Ahoj.“

„Ahoj,“ odpovím Mel, když si k ní sedám.

„Proč seš tak přešlejš?“

Jen zavrtím hlavou. Co jí mám povídat? Vždyť je to pořád dokola. Chci být se svým klukem. Chci spát se svým klukem. Chci si užívat svůj první vztah. Ale nic z toho nemám. A nejhorší je to, že se na Joaha za to nemůžu zlobit. To, že si jde za svým cílem, je přece hezký. Aspoň to si pořád říkám, abych na něj nebyl protivnej.

Vytáhnu si mobil a napíšu mu.

Já: Dobrý ráno.

Joah: Tobě taky.

Já: Máš se?

Joah: Dobře.

Joah: A ty?

Já: Taky.

Já: Nemáš dnes trochu času?

Joah: Bohužel ne.

Joah: Máme zkoušku a potom vystoupení.

Cílevědomej, cílevědomej, opakuju si v duchu. Ale stejně jsem smutnej.

V mobilu si najedu na svoje fotky. Na pár z nich jsme spolu. V kině nebo na rychlém jídle po škole. Kolikrát jsme spolu byli někde venku, můžu spočítat na prstech jedné ruky. Na všech obrázcích sedíme vedle sebe a Joah má ruku kolem mých ramen. Jeho světle hnědý vlasy mu rámují štíhlou tvář s plnými rtama a velkýma očima. K tomu má široké ramena, úzký pas a dlouhé nohy. Na rukách má vystouplé žíly a krásné prsty. Tak hrozně rád ho za mě držím. On ale pořád něco řeší na telefonu, takže mě často nedrží.

„Cedricu?“

„Mel, jak myslíš, že se rozděljou věci?“

„Jak to myslíš?“

„Když se rozhoduje, kdo bude hezkej, chytrej nebo bude mít nějaký talent. Kdo a jak to stanovuje? Někdo má totiž všechno a někdo naopak nic.“

Mel se opře o opěradlo židle a zamyslí se. „To je otázka, na kterou není odpověď,“ odpoví po chvilce. „Hodně věcí ovlivňuje genetika. Jak vzhled, tak i předpoklady k některým činnostem. Ale stoprocentní to není. I ošklivým se může narodit krásný dítě a hloupým génius. Proč se na to ptáš?“ Když jí neodpovím, nahne se a podívá se na displej mého mobilu. „Jestli ti to pomůže, tak mě se Joah nelíbí.“

„Seš lesbička.“

„To jako, že nemůžu hodnotit kluky?“

„Můžeš, ale žádnej u tebe neprojde,“ pousměju se.

„To je fakt,“ přikývne a podá mi balíček s bonbónama. „Netrap se nesmyslama a raději si oslad' život.“

Kde je ta knížka? Měla by být někde tady, ale nemůžu ji najít. Proč není k dispozici na netu, ale jen v knihovně? Vždyť žijeme v jednadvacátém století, kdy je na netu všechno. Dokonce i historický knížky, který někdo naskenoval a nahrál. Ale tu hloupou knížku, kterou miluje náš učitel biologie, tam nemají. Asi proto, že to nikoho nezajímá.

„Půjdeš dneska do klubu 42?“ uslyším holčičí hlas.

„Stopro!“ odsouhlasí druhá. „Vždyť tam hraje Joah!“

„Já ho miluju,“ povzdechne si první. „On je tak krásnej a sexy! Když má na sobě ty kožený kalhoty nebo rifle, tak se mu musím dívat na rozkrok! Je vidět, že tam má pořádně nabito! Já se tak chtěla na něj vrhnout a celýho ho oblízat!“

Prudce sevru pěsti. Ať o něm tak nemluví! Je to můj kluk! Jo, vím, jak působí, ale je můj! To já bych ho měl oblizovat. A vážně bych chtěl. Každý jeho pohyb, každý jeho pohled působí svůdně. Když se nedívá, prohlížím si ho fakt důkladně. Celýho. Jsem šťastnej, když mu z výstrihu vykukne klíční kost. Snažím se nečervenat, když si jazykem navlhčí rty. A jsem nadrženej, když se mu koukám na rozkrok.

„Proč je na kluky?“

„Ti nejhezčí jsou vždycky teplí.“

„Ale proč zrovna on chodí s tou malou pijavicí?!“

Ztuhnu. Jo, dobře znám svoji přezdívku. Mám ji, protože se na něj prý pořád lepím a všude za ním lezu. Ale kdybych to nedělal, tak se ani nevidíme. Joah je moc časově vytížen.

„Možná pijavice umírá a on jí plní poslední přání,“ rozesměje se ta první a já mám chuť ji praštit!

„Jak dlouho žije pijavice?“

„Doufám, že moc dlouho ne.“

Krávy! Nejraději bych jim vynadal a poslal je tam, kam si zaslouží! Místo toho se ale otočím a nenápadně se vrátím do třídy. Tam si sednu do lavice a přemýšlím.

Klub 42 je malej klub na okraji města. Je hodně populární, zvlášť mezi vysokoškolákama. Podle fotek na síti to tam fakt žije. Joahova kapela tam hraje už pár týdnů a i díky tomu se proslavila.

„Máš tu knížku?“ probere měl hlas vedle mě.

„Mel, nechceš jít do klubu 42?“

„Co? Kdy?“

„Dneska. Bude tam hrát Joah se svojí kapelou.“

„On nás pozval?“

„Ne. Chci ho překvapit. A taky vidět, jak hraje.“ Nikdy jsem ho neviděl, protože mi to nedovolil. Prý by byl moc nervózní.

„Jak se tam dostaneme? Nejsme plnoletí, takže nás tam bez pozvánky nepustí.“

„Hm.“ To mě nenapadlo. Je divný, že v klubu můžou hrát nezletilí, ale jako hosti tam nesmí. Jak se tam vlastně dostanou ty holky? Ony přece taky nemají potřebnej věk. Asi se tam dá ochranku podplatit. Nebo se nějak proplížit. „Nevím, ale zkusit to musím. Jdeš teda se mnou?“

„Ne. Sice bych tě ráda podpořila, ale ne za cenu problémů s policajtama. Budu ale na telefonu, kdybys něco potřeboval.“

„Díky,“ usměju se.

Poprvé v životě jsem rád za to, že jsem úplně obyčejnej. Díky tomu se mi podaří vmísit se do davu asi deseti lidí, kteří mě tak nevědomky propašují do klubu.

Překvapeně se rozhlídnou po sále. Nečekal bych, že to tady je tak velký. V přízemí je velký taneční plac, kterej teď slouží pro publikum. Po okrajích sálu jsou boxy s koženými velkýma sedačkama. Pak jsou tu balkóny, na kterých jsou malý stolky s židlema. Úplně vzadu je dlouhej bar, za kterým se otáčí pět barmanů.

Je tady hrozně přeplněno, proto si stoupnu stranou ke zdi. Kolik tu může být lidí? Několik stovek určitě, ale přesně to neodhadnu. To je kapela tak populární? Nikdy jsem se nezajímal o to, kolik mají fanoušků. Víím, že děcka na škole je zbožňujou. Ale nenapadlo mě, že mají fanoušky i jinde. Ale podle všeho tu nejsou jen děcka ze školy. Jsou tu i starší nebo naprosto neznámí lidi. Někteří mají připnutý přívěšky se jménem nebo fotkou skupiny, jiní zase povzbuzující cedule. Na většině z nich je Joahovo jméno.

„Hej ty,“ ozve se za mnou a někdo mě chytne za rameno. Je to vysokej a svalnatej chlap s nápisem ‚ochranka‘.

„Seš to ty, že jo?“

„Jo,“ vydechnu ztěžka. Přece nebudu popírat, když sám dobře vidí, že jsem nezletilej. Na dospěláka vůbec nevypadám.

„Proč seš tady?“

„Přišel jsem se podívat na kapelu,“ zašeptám.

„Pojď se mnou.“

Snad mě jen vyhodí a nebude volat policajty, zadoufám. Nebo to tu řeší hlášením do školy? To by byl hodně velkej problém.

Chlap mě dovede ke dveřím, které odblokuje kartou. Vejdeme do dlouhé chodby a poté sejdem schody dolů. Tohle není východ. Proč tady jsem?

„Tady je šatna kapely,“ otevře jedny dveře. „Počkej tady a nechoď ven, ať z toho nejsou problémy.“

Co to...? V šoku se na něj dívám. Proč mě přivedl sem?

„Nechceme tady žádný problémy. Tebe lidi znají a ví, že nejses plnoletý. Takže, i když seš tady na pozvání Joaha, zůstaň schovanej, jasný?“

V tu chvíli mi to konečně dojde. On poznal, že jsem Joahův kluk. A myslí si, že mě sem vzal on.

Rychle kývnu a on odejde.

To bylo o fous, vydechnu si. Vzápětí se ale hrozně leknu, protože nade mnou začne dunět hudba. Kapela viditelně začala hrát. Neodvážím se jít podívat. Proto si raději sednu na malou pohovku v pokoji a čekám. Ani nevím na co. Nechci, aby mě tady Joah nachytil. Bude se hrozně zlobit, to je mi jasné. Nejen, že jsem mu neřekl o návštěvě klubu, ale taky mě musela schovat ochranka. Nechtěl jsem dělat problémy. Ale nějak se mi to prostě povedlo.

Zvednu hlavu a podívám se na strop. Je slyšet, jak nade mnou dupou stovky nohou. Dokonce jsou hlasitější než hudba. Podle všeho sem tam všichni baví. S povzdechem si vytáhnu telefon a začnu na něm hrát karty. To mi vydrží, než za dveřmi uslyším hlasy. Podle všeho se kapela vrací do šatny!!! Kam teď?! Joah mě tu nesmí nachytat!!! Začnu panikařit, než si všimnu malé skříňky, na které stojí občerstvení. Rychle ji otevřu. Je prázdná. Sice dost těsně, ale podaří se mi tam nacpat. Tak tak zavřu skříňku. Ale povede se to právě v okamžiku, kdy kapela vejde dovnitř.

Joah

„To bylo brutální!“ rozesměje se Sam, když si sedneme v šatně.

Vezmu si ručník a otřu si zpocenou tvář i ruce. Nahoře je hrozný vedro. Nejen díky světłům, ale i kvůli spoustě lidí.

„Joahu, já myslel, že tě ty holky roztrhají.“

„Jo, byly úplně šílený,“ přikývne Fred.

To vím taky, ale nezajímá mě to. Jsem na kluky, takže mi jsou holky volný. Ale fanoušky mám rád a těší mě, když se jim naše hudba líbí. Nikdo si neumí představit, co za práci to dá. Nejen se naučit hrát na nějaký hudební nástroj, ale i sehrát se s kapelou, psát písničky, starat se o propagaci a podobně. Trvá to spoustu let, než se skupina dostane ze zkušebny na veřejnost.

„Ještě, že měl Jude ten skvělej nápad a máš alibi.“

„Podle mě je to zbytečný,“ namítnu, když si беру vodu.

„Není! Jsi středoškolák a my si nemůžeme dovolit, aby se začalo povídat, že pořádáme sexuální orgie s děckama. Dokud nejsi na vysoké škole, musíš zůstat mimo. Proto Jude vymyslel ten falešnej vztah. Když máš kluka a ukazuješ se s ním na veřejnosti, ochrání tě to od těch nejhorších nájezdů fanoušků i od pomluv. A my nebudeme mít na krku policajty.“

„To vím dobře.“ I když můžu řídit auto, tak do klubu nesmím. Mám výjimku jen díky tomu, že jsem tady vstupující. Ale kdyby mě někdo přistihnul, jak tu třeba piju nebo s někým něco mám, byl by to

slušnej průšvih. Nejen pro skupinu a našeho managera Judeho, ale i pro naše, že na mě nedohlíží. „Ale nelíbí se mi to.“

„Těch pár týdnů do konce školy to vydržíš,“ utěší mě Pat a vezme si ode mě vodu.

„Nejsem si moc jistej. Cedric je hodně nadřzenej.“

„A ty se divíš?“ směje se dál Sam. „Já mít takovýho borce, taky s ním chci spát. Teda, kdybych byl teplej.“

„Myslel jsem, že když si vyberu toho nejmní oblíbenýho a zakřiknutýho kluka, bude mu stačit jen vodění za ruce. Ale on je čím dál umanutější.“ Začíná mi to dost lézt na nervy. Pořád se jen musím vymlouvat a zároveň si dávat pozor, aby mě neprokouknul. Před ním se totiž přetvařuju. Nejen, že se mi líbí, ale i předstírám, že jsem slušňák. Jako on.

„No a? Vždyť seš na kluky.“

„Jo, ale on fakt není můj typ.“ Malej, vychrtlej, zakřiknutej kluk, kterej se pořád jen hrbí. Nemá jiný kámoše, kromě jedny kamarádky. „Kdyby byl trochu přitažlivější, tak s tím nemám problém.“

„Na typ kašli. Tobě nechybí sex?“

„Ne. Občas se vídám s Rogerem.“

„Hlavně, ať na to nikdo nepřijde,“ zamračí se Pat. „Co kdyby ti pak dal Cedric kopačky.“

„Nedá. Je vděčnej, že s ním chodím.“ Nikoho, jako já, by nikdy nesbalil. Ani by se neodvážil na jinýho kluka promluvit. Jak může být šestnáctiletej tak utáplej? Dokonce se mi ani nedokáže dívat do očí. Takový lidi nemám rád. Přijdou mi neupřímní.

„To je jasný, ale ovládej se. Minimálně dva měsíce musíte být ještě spolu! I kdyby se stalo, bůh ví co!“

„Neboj, vím o tom.“ Znovu si vezmu vodu a na tři loky ji vyprázdním. Pak se natáhnu pro čokoládovou tyčinku. Potřebuju si doplnit cukr, abych zvládnul druhou polovinu koncertu. Při tom se podívám na svoje prsty. Díky hraní na kytaru mám na prstech tvrdý polštářky. Lidi si myslí, že amatérský hraní je jen nějaká sranda. Nevidí, kolik hodin tréninku nebo snahy za tím je. Dal jsem do toho tolik a kvůli nikomu nebo ničemu o to nepřijdu.

Cedric

„To je takovej hajzl!!! Já věděla, že je v něm něco divnýho, ale tohle mě fakt nenapadlo! Jak si to vůbec dovoluje tě používat jako návnadu proti fanouškům a drbům?!“ Mel rázuje po svém pokoji, kam mě před pár minutama dovezla.

„Nebreč,“ pohladí mě po hlavě. „On si to nezaslouží.“

Snažím se přestat, ale nejde to. Pořád mi v hlavě zní všechno, co Joah řekl. V té skřínce jsem se nedokázal ani pohnout a seděl jsem tam ještě dost dlouho po tom, co kapela odešla. Až když mě probraly nějaký zvuky z chodby, vyběhl jsem ven, kde jsem stačil jen zavolat Mel. Pak jsem se zhroutil na chodník a brečel jako malý děčko. A to mě nepřešlo do teď.

„Nesnáším ho,“ vydechnu, když smrkám. Jak mi to mohl udělat?! Já mu věřil a on si ze mě celou dobu dělal srandu! Nikdy mě nebral jako svého kluka, ale jen jako nutný zlo. Nemá mě rád, dokonce se mu ani nelíbím. Nikdy neměl tolik práce, jen se na to vymlouval, aby mě nemusel vidět.

V návalu sebelítosti a vzteku se rychle natáhnou pro telefon.

„Počkej, co chceš dělat?“ zadrží mě.

„Napsat mu, že končím.“

„Neblyni.“ Mel mi vezme mobil z ruky a položí ho na stůl. Pak se na mě podívá. „Víš, v čem jsou ženy lepší než muži? Teda jedna z věcí, protože my jsme lepší v hodně –“

„Dneska nemám na feministický řeči náladu,“ zarazím ji.

„Dobře. My ženský jsme expertky na pomstu. A to je to, co ty teď potřebuješ.“

„Jak to myslíš?“

„Prostě se mu pomstíš, aby si příště rozmyslel dělat takovýhle sviňárny.“

„Jak se mu mám pomstít? Když to někde řeknu, tak se budou smát mně a ne jemu.“

„Cedricu, vždyť on sám ti dal návod.“

„Jakej?“

„Joah se s tebou nesmí rozejít. Za žádnou cenu.“

„A...?“

„A my mu ukážeme, jak hrozný to může být, když si dělá srandu z lidí!“

„Co máš na mysli?“

„Ty ses celou dobu držel zpátky a ustupovals mu. Teď to přestane. Konečně můžeš začít dělat všechno, cos chtěl.“

„Co?“ pořád mi to nezapaluje. Od toho vysilujícího pláče mě bolí hlava a pálí oči.

„Přemýšlej. Cos po něm chtěl a on to nikdy nedělal?“

Zamyslím se. „Nechtěl mě vzít na zkoušku jeho kapely. Nechtěl přijít k nám domů, ani mě vzít k sobě. Nechtěl se seznámit s našima. Nechtěl se mnou nic mít. Nechtěl se mnou sedět ve školní jídelně. Nechtěl mě představit svým kamarádům.“

„Neochotnej bastard,“ zavrčí Mel. „Teď to ale můžeš mít všechno.“

„To ho mám jako vydírat? Že to musí udělat, jinak se s ním rozejdu?“

„Bude potřeba to trochu zaobalit, ale jinak jo, přesně tak.“

Hlavou mi proletí, jestli to není hnusný. Přece jen je to vydírání. Tahle myšlenka je ale hned nahrazena vzpomínkou na jeho řeči. Mel má pravdu. Na hrubej pytel, hrubá záplata. Se mnou už nikdo orat nebude!

Já: Mami, dnes přespím u Mel.

Mamka: Dobře.

Mamka: Neponocujte moc dlouho.

Já: Neboj.

„A teď jemu.“

„Musím?“

„Jo, aby neměl podezření. Já ti zatím zjistím, kdy a kde zkouší jeho kapela.“

„Říkal, že někde v garáži. A zkouší každý den,“ řeknu jí, zatímco se snažím napsat smsku, ze které by nebyla cítit nenávisť.

Já: Jakej byl koncert?

Joah: Dobrý.

Já: Bylo tam hodně lidí?

Joah: Docela ano.

Joah: Škoda, žes tam nemohl.

Já: Nejsem plnoletý.

Joah: Já vím.

Já: Dobrou noc.

Joah: Dobrou.

„Každej den ne.“

„Cože?“ zvednu hlavu.

„Nezkouší každej den. Jen v pondělí, středu a pátek.“

Bezva, další lež! Já jsem fakt blbec, že jsem mu věřil!

„A víš kde?“

„Jo. Pošlu ti to do zprávy. Máte naplánovaný něco na víkend?“

„Ne. Musí se učit.“

„Takže to začne až v pondělí?“

„Jo.“ Do té doby se musím dát do pořádku, aby na mě nic nepoznal.

Joah

Spokojeně se protáhnu. Není nic lepšího, než si po skvělém koncertě lenořit v posteli a při tom číst pochvalný komentář od fanoušků. Pár závistivých pitomců je tam taky, ale na to jsem zvyklej. Lidi neodpustí úspěch a svoji vlastní neschopnost svedou na někoho jinýho. Přitom většinou je to o tom, že se prostě nesnaží.

Cedric: Dobrý ráno.

Dívám se na zprávu a vůbec se mi nechce odpovídat. Ale vím, že musím.

Já: Dobré ráno.

Já: Máš se dobře?

Cedric: Mám.

Cedric: Co ty?

Cedric: Jakej byl koncert?

Já: Dobrý.

Taková prázdná a nudná konverzace. Takovej je i Cedric. Kluk, kterej se jen krčí, bojí se mluvit a nemá jedinej koníček. Nemám, o čem si s ním povídat. I tohle psaní a předstírání mě hrozně

vyčerpává. Nemůžu se dočkat, až bude konec školního roku a s ním i konec tohohle falešného vztahu.

„Joahu?“

„Co je?“ zakřičím nazpět.

„Pojď se najíst,“ křikne odněkud z domu mamka.

„Už jdu.“ Skopnu peřinu, vstanu a zajdu do koupelny. Tam se rychle osprchuju, oblíknu a zaběhnu dolů na snídani.

„Kde je brácha?“ rozhlídnu se, když si nalívám džus.

„Vstal už před hodinou a šel do města,“ odpoví mi táta.

„Má rande?“

„Ne. Měl domluvený sraz s kamarádama. Ale na oběd bude doma.“

Pobaveně zavrtím hlavou. Táta je horší drbna než máma. A to je co říct.

„Jaký byl koncert?“ vyptává se dál, zatímco mi mamka podává francouzský tousty.

„Skvělejš,“ usměju se. „Bylo hodně našlapáno a lidi se bavili.“

„Nepil jsi?“ zeptá se mamka přísně.

„Pil. Vodu.“

„Víš, na co se ptám.“

„Neboj, mami. Brácha mě hlídal.“

„No proto,“ přikývne už klidněji. „Máš teprve před maturitou. Nesmíš dělat žádné průšvihy. Už takhle se vždycky bojím, když jste v klubu.“

„Mami,“ poprosím ji otráveně. Tuhle její řeč znám dobře.

„Nedělej na mě tenhle obličej. Rodiče mají o své děti strach. Však to jednou taky poznáš.“

„To si nemyslím.“

„I gayové mají děti.“

„Pokud je chtějí, tak jo,“ souhlasím, když si kontrolovu telefon.

***Fred:** Tak kolik nabídek jste dostali?*

Usměju se. Vždycky si s ostatníma z kapely porovnáváme, kolik lidí se nám nabídlo. Já osobně jsem nikdy žádnou nabídku nepřijal. Nejen proto, aby z toho nebyl nějaký průšvih. Prostě jsem nechtěl. Ostatní aspoň jednu nabídku využili.

***Fred:** Já tři :).*

***Sam:** Dvě.*

***Pat:** Taky tři.*

***Já:** Osm, pánové :D.*

***Fred:** Nesnáším tě!*

***Fred:** Já snad nikdy nevyhraju!*

***Sam:** Nemáš nejmně.*

***Fred:** Ale ani nejvíc.*

***Fred:** Jako vždycky to vyhrál náš benjamínek.*

***Já:** Nezávid' :).*

***Fred:** Kdybys toho aspoň využil.*

***Pat:** Nenaváděj ho!*

***Sam:** Jo! Ještě se musí držet zpátky!*

„Musíš si s tím telefonem hrát i u jídla?“

„Mami.“

„Chápu, že je to v této době středobod zájmu, ale aspoň u jídla bys toho mohl nechat a věnovat se svým rodičům.“

Podívám se na tátu, kterej si v klidu snídá. Viditelně ho moje psaní zpráv nijak neruší.

„Ach jo,“ povzdechne si mamka, které to dojde. „Budeš dneska doma?“

„Jo. Chci si udělat úkoly.“

„To je dobře,“ usměje se mamka.

Cedric

„Co tady děláš?“ vydechne šokovaně Joah.

„Přišel jsem tě překvapit,“ usměju se. Než nabere dech, rozhlídnu se po jejich zkušebně. Je docela malá. Je zde jen malé místo na nástroje, ledničku, skříňku a gauč se stolkem. Na stěnách je zvuková izolace a pár plakátů. Žádnou z těch skupin neznám.

Podívám se na zbývající členy kapely. Viděl jsem je na fotkách, ale osobně ne. Proto se na ně usměju.

„Ahoj. Já jsem Cedric.“

„Ahoj,“ probere se jeden z nich a přejde ke mně. „Já jsem Pat,“ podá mi ruku. „Moc rád tě poznávám.“

„Já tebe taky,“ oplátím mu. „Omlouvám se, že jsem vás tak přepadnul.“

„V poho,“ mávne rukou. „Támhle je Sam a Fred.“

Kývnutím je pozdravím. I když se na mě usmívají, nevěřím jim to. Víím dobře, že i oni jsou do toho všeho zapletení.

„Jak víš, kde zkoušíme?“ nabere Joah dech. Položí svoji kytaru na stojan a trochu našťavaně přijde až ke mně.

„Děcka mi to řekly.“

„Které?“

„Ve škole. Neznám je jménama. Proč? Tobě to vadí, že jsem přišel?“

„Ne,“ zalže. „Jen jsem... Nenapsal jsi.“

„Už jsem ti povídal, že jsem tě chtěl překvapit,“ směju se dál. „Máte to tady hezký,“ pochválím je.

„Jak jsi sem přijel?“ pokračuje dál Joah ve výslechu.

„Autem.“

„Nemáš auto.“

„Kamarádka mě dovezla.“

„Hezká?“ zapojí se zvědavě Sam.

Zamyslím se. Je Mel hezká? Já ani nevím. Myslím, že je něco jako moje holčičí verze. Zapadne do davu, nikdo si jí moc nevšimá, ale pro mě je nenahraditelná.

„Taková normální,“ odpovím nakonec. „Ale už odjela.“

„Škoda.“

„Jak se teď dostaneš domů?“

Podívám se na Joaha. „Vyzvedne mě, až se bude vracet.“

„A to bude kdy?“

„Já ti tady vadím?“

„Ne,“ zavrtí hlavou a rychle se podívá na svoje kamarády. „Jen musíme zkoušet.“

„Nebudu vás rušit. Jen si tady sednu a budu vás poslouchat.“ Normálně bych si tohle nedovolil. Po jeho dost důrazných náznacích, že mám odejít, bych zmizel. I kdybych měl na Mel čekat venku v tom vedru. Dneska ale není normální den. Proto se otočím a sednu si gauč. Čtyři obličeje na mě překvapeně zírají. Tohle nečekali. Kluci se ale vzpamatují rychle, na rozdíl od Joaha. Do něj musí Pat strčit, aby se probral.

Následující hodinu poslouchám jejich zkoušku. Nejen v klubu, ale i tady jim to skvěle klapě. Pat má hlubokej hlas, který se při baladách krásně táhne, zatímco při rychlých skladbách je důraznej a energickej. Sam za bicíma a Fred za klávesami ho skvěle doplňují. Na Joaha se vůbec nedívám. Nedal bych to. Ten vztek, kterej mě teď pohání, by se změnil na lítost nebo obdiv, kterej jsem dřív cítil. A to nechci. Musím si zachovat odstup.

Mel: *Jak to jde?*

Mel: *Vyhodil tě?*

Já: *Ne.*

Já: *Sedím ve zkušebně
a poslouchám kapelu.*

Mel: *Nezlobil se, že jsi přišel?*

Já: *Jo, ale potlačil to.*

Mel: *Takže nic?*

Já: *Ne.*

Já: *Viditelně jsem mu ukradenej,
i když dělám blbiny.*

Mel: *Zkus ho trochu popíchnout.*

Já: *Jak?*

Mel: *Já nevím.*

Mel: *Ale něco mu musí vadit tolik, aby vybuchnul*

Já: *Zkusím něco vymyslet.*

Já: Kdy pojedáš domů?

Mel: Asi za patnáct minut.

Mel: Mám tě vyzvednout?

Já: Jo.

Jakmile kapela dohraje další skladbu, postavím se.

„Už budu muset jít.“

Na Joahovi je vidět úleva. Takže mu tady opravdu vadím! Vztek se dostaví ještě ve větší míře a já díky němu dostanu skvělej nápad.

„Chtěl jsem s tebou mluvit,“ promluvím, než mě stihne vyhodit ven.

„O čem?“ zeptá se netrpělivě.

„Jen jsem ti chtěl říct, že to chápu.“

„Co?“ mračí se.

„Hodně jsem o tom přemýšlel a nakonec jsem na to přišel. Ale je to v pohodě. Pomůžu ti.“

„O čem to mluvíš?“

„O tvém problému,“ zašeptám, ale tím hlasitým způsobem, aby mě slyšeli i ostatní kluci z kapely.

„Mým problému?“ zopakuje Joah.

„Jo. Však víš.“ Významně se podívám na jeho rozkrok. „Že nemůžeš.“

„Co?“ řekne značně nejistě.

Potlačím smích a pokračuju. „Dlouho jsem přemýšlel o tom, proč spolu nic nemáme, a došlo mi, že nemůžeš. Prostě, že ti nefunguje. ON,“ kývnu znovu dolů. Periferním viděním zaznamenám, že se

zbytek kapely začíná pochichtávat. Tak ještě přitopím. „Hledal jsem si to i na internetu. Jo, není to sice zrovna dobrá situace, ale občas se to stává. I v tvém věku. Takže jsem ti chtěl povědět, že tě podporuju a –“

„Mně všechno funguje!“

„Joahu, nemusíš se stydět. Impotence –“

„Nejsem impotentní!!!“ zařve.

„Ale...“ zatvářím se jakoby zmateně. „Nespíme spolu. Ani další věci. A nikdy jsem u tebe neviděl...“ předstírám rozpaky, i když se královsky bavím, „...však víš, erekci. Takže jsou jen dvě vysvětlení. Buď tě vůbec, ale VŮBEC, nepřitahuju, nebo ti to nefunguje.“ Odmlčím se a čekám, co ze sebe vypotí.

„Jsem ti chtěl dát čas,“ zasípe.

„Nepotřebuju ho. Žádný puberták nepotřebuje čtvrt roku na přípravu,“ protočím oči. Za ním se kapela marně snaží zadržet výbuch smíchu. Dva jsou otočení zády ke mně, abych na ně neviděl, a poslední se kouše do ruky.

„Nemusíš se bát. Neřeknu to na tebe.“

„Ale já...“ nedořekne.

„Ani moji kamarádi.“

„Co??!!!“ Joah prudce zbledne a vypadá, že omdlí.

„Potřeboval jsem se poradit, tak jsem se zeptal svých kamarádů. Oni mě utvrdili v tom, že je tohle jediná možnost. Ale můžeš jim věřit, že budou mlčet,“ usměju se. „Stejně jako já. Budu tě ve všem podporovat,“ ujistím ho poplácáním po jeho rameni. „Teď už musím

domů. Ahoj.“ Otočím se a spokojeně odejdu ven z garáže. Sotva
dovřu dveře, uslyším hlasitý výbuch smíchu.

První mise splněna. Jedeme dál.

Joah

„Přestaňte se smát, idioti!!!“

„Sorry,“ utře si Fred uslzený oči, „ale ty... on si myslí...“ Smíchy se zajíká a nemůže mluvit.

„Nejen on!“ vyrazí ze sebe Sam, kterej se svíjí na podlaze. „I jeho kámoši!“

„Přestaňte!!!“ zařvu, vytočenej doběla. „Všechno je to jen kvůli vám!!!“

„My ti neříkali, že s ním nemáš nic mít. To bylo tvoje rozhodnutí,“ prohodí Pat, kterej jedinej se už trochu uklidnil. „Kdyby sis plnil svoje povinnosti, tak by si to nemyslel.“

„Povinnosti?!“ Vztekle nakopnu pohovku. „Jako, že s ním musím spát, aby si nemyslel, že mi nestojí?!“

„Já se mu nedivím,“ prohodí Sam z podlahy. „Každej puberták chce sex, nebo na něj minimálně pořád myslí. A když to náhodou nějaký kluk nechce, je to divný. Co jinýho si jako má myslet?“

„Třeba to, že chci čas!“

„Na co? Jemu je jasný, že nejseš nezkušenej, tak viditelně nechápe, na co chceš čekat. Až zahřmí?“

„Já s ním ale nechci spát!“

„Tak zkus něco jinýho.“

„Jako co?“ otočím se na Pata.

„Něco víc než teď. Co vlastně děláte, když jste spolu sami?“ napadne ho.

„My spolu moc nebýváme. Maximálně jednou v týdnu ho po škole vezmu do restaurace na sendvič.“

„A...?“

„A co?“

„Co dál?“ napoví mi on. „Líbáte se? Objímáte? Honíte si?“

„Ne! Ne! A ne!“ odpovím. „Jen mu dám pusku na tvář a tím to končí.“

„To si snad děláš prdel, ne?“ vykulí na mě oči Fred. „Pusku na tvář? Po čtvrt roce?“

„Jo!“ Pořád jsem vzteklejší a nedaří se mi ovládat. „Vždyť jsem vám říkal, že se mi nelíbí. Tak s ním nechci nic dělat.“

„Musíš! Musíš něco udělat, nebo se s tebou rozejde!“ naštvě se i Fred. „Víš, kolik práce dalo Judemu nám domluvit to stálý angažmá v klubu? Nemůžeme se teď dostat do problémů! Copak nevíš, jak moc se řeší, když jsou nezletilí opilí nebo se zjistí, že si to rozdávají s dospělými? Jo, je pokrytecký, že puberťáci můžou prcat mezi sebou, ale jakmile je někdo z nich dospělejší, už je to problém. Tvůj vztah s Cedricem nám kryje záda! Nejen před těma nadrženými holkama, ale i před případnými pomluvami, který by nás zničily!“

„Já to vím!“ zakřičím na něj. „Ale fakt se mi nechce spát s někým jen z povinnosti!“

„Aspoň mu dej pár francouzáků nebo tak,“ poprosí Sam. „Vždyť jde i o tebe, ne?“

„Jo.“ Kapelu i vystupování miluju. Jen se mi přičí být kvůli tomu za děvku.

Po zkoušce očistím kytaru a dám ji do pouzdra. Sam už odešel, ale Fred a Pat tu pořád jsou. První z nich se ke mně přitočí.

„Seš pořád nasranej?“

„Trochu jo.“

„To jsme nechtěli. Jen nám přišlo hodně vtipný, že seš považovanej za impotenta,“ usměje se znovu. „A taky se bojíme, že se něco posere. Joahu, jsme už tak blízko,“ zvažní. „Dva měsíce. Jakmile budeš na výšce, tak už to tolik nikdo nebude řešit, i když nebudeš mít ještě dvacet jedna let. Ale jde o to, že ještě pořád jsi středoškolák.“

„Já to vím.“

„Snaž se trochu...“ Fred se odmlčí, než začne znovu. „Přece to nemůže být tak hrozný, dát Cedricovi pár pus nebo něco víc. Vždyť on není nijak hnusnej. Je jen... Já ani nevím, jak ho popsat,“ povzdechne si. „Asi obyčejnej a nevýraznej?“ tipne si nakonec. „Takovej neslanej, nemastnej.“

Když na to neodpovím, zvedne se, rozloučí se s Patem a odejde pryč.

„Joahu?“

„Co?“

„Ty s ním nechceš spát kvůli tvému bejvalýmu klukovi?“

„Cože?“ otočím se na Pata.

„Slyšels, ne?“

„Slyšel, ale tak to není.“

„Seš si jistej? Já si ten tvůj odpor nedokážu jinak vysvětlit. Ty ses z toho minulýho vztahu dostával hodně dlouho a myslím, že to v tobě pořád ještě je.“

„Není,“ zamračím se. „Jen nechci mít na krku malýho kluka.“

Pat pokrčí rameny a už mě nechá být. Díky Bohu, nechtěl bych se s ním hádat, když vím, jak dobře mě zná.

Cedric

„Napsal ti potom?“ zeptá se druhý den ráno Mel.

„Ne.“

„Ani večer? Na dobrou noc?“

„Ne. Joah se nikdy neozývá první. Jen mi odpovídá. A já mu včera nenapsal.“

„A dneska?“

„Ještě ne. Nevím totiž, co mám dělat.“

„Jestli ti můžu poradit, tak se teď zkus zase na pár dní vrátit k normálu. Až se uklidní, znovu zaútoč.“

„Myslíš?“

„Jo,“ kývne Mel. Natáhne se a nabídne mi brambůrky.

„Nechci, díky,“ zavrtím hlavou, když si беру svůj mobil.

Já: Dobré ráno.

Joah: Tobě taky.

Já: Vyspal ses dobře?

Joah: Ano.

Joah: A ty?

Já: Taky.

„Zase píše jako vzornej kluk.“

„Přetvařuje se.“